

Dages Varsel; og ved enkelte Laug er denne Opfigelsestid forlænget, saasom ved Lommer- og Muurlauget i Kjøbenhavn til 8 Uger, og ved Bagerlaugget sammesteds til 12 Uger. Da det ikke er sædvanligt, at Mestere og Svende slutte Overeenskomst om nogen vis Opfigelsestid, og da ovenmeldte Bestemmelser i Anvendelsen have, efter hvad Erfaring skal have lært, vist sig at være skadelige for Svendene, foreslaaes disse Bestemmelser strax at skulle bortfalde, uanset det ellers i Overgangsperioden skal have sit Forblivende ved de gjældende Regler om Forholdet mellem Mestere og Svende m. m.

Til §. 70.

Andet Punktum formenes at burde bortfalde, da det muligen ikke altid vil staae i vedkommende Næringsbrugers Magt at faae Bygningen opmaakt, og da det overhovedet maa være vedkommende Autoritets Sag at paasee og foranstalte dette.

Udvalgets Fleertal formener, at de for Tiden paa Landet bosatte Haandværkere, der hidtil have været frie for Bygningsafgift, bør beholde denne Frihed for bestandig, saalænge de ikke forlade de Localer, for hvilke de nyde Friheden. Mindretallet tilraader at lade det forblive ved Lovudkastet, da der ellers for en lang Arrække vil vedblive en Ullighed i Byrder mellem disse Haandværkere og alle andre, baade i Kjøbstæderne og paa Landet, og da overhovedet Ingen kan have Krav paa at fritages for en ny almindelig Skattebyrde.

Til §. 71—72.

Ved disse Paragrapher er et nyt Element bragt ind i vor Lovgivning, nemlig at underkaste Salget af Brændevin en egen Beskatning.

Grunden hertil maa antages at have været en dobbelt. De els har man i Udsalget af denne Vare fundet en Gjenstand, der i særegen Grad synes egnet til høi Beskatning, de els har man gennem Brændevinens heraf følgende Fordyrelse villet formindske Brugen og derved tillige virke hen til et sædeligt Formaal. (Jfr. Motiverne til Lovudf. for R. Side 234—239, for L. Side 28—29).

Hvad det sædelige Formaal betræffer, maa vel flere af Udvalget betvivle, at der i denne Henseende lader sig udrette noget Betydeligt ad den betegnede Vej. Herved maa dog strax bemærkes, at det ingenlunde blot er Fordyrelsen, som skulde indskrænke Brugen; thi, naar Udsalgsstedernes Antal formindskes, og Brændevin ikke bliver let erhøvelig i Forbindelse med Fornødenhedsartikler, vil Afgangen til at forskafe sig Brændevin blive mindre let, hvoraf det atter bliver en Følge, at Brugen maa aftage. Det er endeligen heller ikke blot de enkelte positive Bestemmelser, men i det Hele den Aand, der udtaler sig gennem disse, som maa antages at virke hen til det angivne Formaal.

Men, hvad end dømmes herom, synes det betænkeligt at afvise et Middel, der uægteligen kan bidrage til et sædeligt Formaal, og som, efter hvad beslagtede Nationers Erfaring efter Manges Mening har vist, væsentligen har bidraget dertil — naar dette, saaledes som her, bydes os i et af Regjeringen fremlagt Forslag. Naar hertil kommer, at Salg og Udsjænkning af denne Drik, efter hvad Alle synes at være enige i, er et Erhverv, der i særegen Grad egner sig til Beskatning, kan Udvalget ikke Andet end billige, at man i Udcastet til Næringsloven har optaget Bestemmelser om en saadan Beskatning.

Som Lovudkastets Grundtræk maa det anses, 1) at der lægges Afgift paa al Udsjænkning, samt paa den Forhandling, der tilkommer de saakaldte Brændevinshandlere, 2) at det ikke tillades Andre end de under Nr. 1 nævnte Personer at sælge indenlandsk Brændevin, 3) at Afgiften bliver forskjellig for den Enkelte, efter den større eller mindre Afsetning, Enhver antages at have, 4) at Afgiften vel ogsaa skal ramme Landet, men at Brændevins Salg og Udsjænkning her vedbliver at være, hvad den nu er, en Bevillings Sag.

Da der ikke synes tilstrækkelig Grund til at gjøre Forskjel paa Udsjænkning og det blotte Udsalg, da Grønden saavel herimellem som mellem indenlandsk og udenlandsk Brændevin er vanskelig at drage, og for idethele fuldstændigere at opnaae det tilsigtede Diemed, maa